

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15383/2022
25.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Бољевић, председника већа, Јасмине Симовић, Јелице Бојанић Керкез, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца Град Краљево, кога заступа Градско правобранилаштво града Краљева, против тужене АА из ..., коју заступа Бора Николић, адвокат из ..., због стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 230/22 од 10.05.2022. године, на седници одржаној 25.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 230/22 од 10.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 230/22 од 10.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 230/22 од 10.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П 1851/20 од 28.10.2021. године којом је обавезана тужена да плати тужиоцу 480.349,96 динара на име стицања без основа од децембра 2012. закључно са октобром 2020. године са законском затезном каматом од 01.11.2020. године до исплате (став први изреке) и да му накнади трошкове парничног поступка од 40.500,00 динара (став други изреке). Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се она члан 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Тужилац је тужбом поднетом због стицања без основа, захтевао да тужена буде обавезана на плаћање накнаде за коришћење стана намењеног алтернативном смештају интерно расељених лица, пошто је тај стан наставила да користи након истека три године бесплатно коришћења (на основу уговора о закупу на одређено време од 20.08.2009. године) без закључења новог уговора о закупу и након извршности пресуде П 586/13 од 12.02.2016. године којом је обавезана да стан испражњен од лица и ствари преда Јавном предузећу „Општинска стамбена агенција“ из Краљева.

Нижестепене одлуке су донете применом члана 219. Закона о облигационим односима који се односи на обавезу плаћања накнаде за коришћење туђе ствари, уз уважавање чињенице да је стан намењен за смештај интерно расељених лица, али водећи рачуна и о правима и обавезама које је тужилац преузео уговором од 24.04.2008. године закљученим са страном агенцијом која у Србији реализује програм помоћи интерно расељеним лицима обезбеђивањем алтернативних стамбених решења, на основу којег је са туженом и закључио уговор о закупу на одређено време, као и одговарајућим одредбама Закона о социјалном становању.

С обзиром на разлоге којима су нижестепени судови образложили одлуку у овом спору, по оцени Врховног суда, не постоји потреба разматрања спорног правног питања – права тужене да настави са коришћењем стана све док постоји социјална потреба. То право туженој припада, под условом да по истеку првог уговора о закупу на одређено време, по ком није имала обавезу плаћања закупнине, закључи нови уговор о закупу на одређено време са обавезом плаћања закупнине, што тужена није учинила, због чега предметни стан користи без правног основа. Из тог разлога, с обзиром да ревидент не доказује постојање неуједначене судске праксе, а по оцени ревизијског суда нема потребе ни за новим тумачењем права, одлучено као у првом ставу изреке на основу члана 404. ЗПП.

Ревизија тужене није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Вредност предмета спора побијеног дела од 480.349,96 динара је очигледно нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Бољевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић